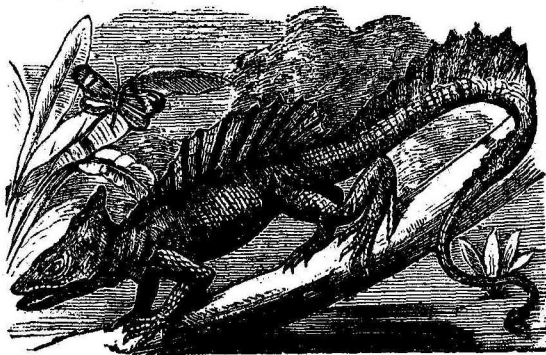


πηγνόν, υποκάμισον, μῆλον, μαλλίον, δέρμα, μάχαιρα, βιβλίον, γάτα.

Ἀπαντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ διαιροῦνται προσέτι εἰς φυσικά καὶ τεχνικά. Κατάταξον τὰ προηγούμενα κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην.

Πᾶν πρᾶγμα ἐν τῇ φύσει ἀνίκει εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα βασίλεια, τὸ τῶν ζώων ἢ ζωϊκόν, τὸ τῶν φυτῶν ἢ φυτικόν, καὶ τὸ τῶν ὀρυκτῶν. Κατάταξον τὰ ἐξῆς κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην.

Λέων, γογγύλι, μοῖα, σάνδς, ἄχυρον, βύσσινον, λάσπη, χαλκός, ροδάκινον, μάρμαρον, δραχμὴ, κριός, τίγρις, κηρὸς, ἄνθρωπος, χαρτίον.



ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ.

Παλαιόθεν, ὅταν ἡ φυσικὴ ἱστορία ἦτο ἀκόμῃ εἰς τὰ σπάργανά της — ὅταν ἐκυκλοφόρουσαν τόσαι παραδόξοι διηγήσεις, ἀναμεμιγμέναι μὲ πολλὰ, τὸ ὅποιον ἦτο ἀληθές, καὶ ἐν ἄλλῳ ζῶον δὲν ἐπροξένει τόσον τρόμον ὅσον ὁ φοβερός Βασιλίσκος, ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν ἑρπετιῶν!

Τὸ ὄνομα Βασιλίσκος ἐδόθη εἰς τὸ ζῶον τοῦτο ἐκ τοῦ λόφου, ὅτι: ὑφ' οὗται κατὰ τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ ὅποιος κατὰ τὴν ὁμοιάζει μὲ διάδημα.

Οἱ παλαιοὶ ἐξωγράφισον τὸν Βασιλίσκον φέροντα ἐντελὲς διάδημα ἐπὶ κεφαλῆς.

Παράδοξος προσέτι ἦτο καὶ ὁ μῦθος τῆς καταγωγῆς τοῦ διότι τινὲς μὲν ἐπίστευον δι' ἐγεννήθη ἀπὸ ἑν ὧν, τὸ ὅποιον ἐγέννησε πετεινός τις καὶ ἐξεκλόαψεν (ἐκλώαση) ἔχειδνα, ἢ βράτραχοι! ἄλλοι δ' ἄλλως.

Ἐνομιζέτο δὲ τόσον φαρμακερός, ὥστε καὶ μόνῃ ἢ ἀναπνοῇ του ἐμόλυνε τὸν ἀέρα καὶ ἐθανάτωνε πᾶν ζῶον καὶ πᾶν φυτὸν, τὸ ὅποιον ἤρχετο εἰς συνάφειαν μὲ αὐτόν, — ἱστορεῖται δὲ, δι' ὅταν ποτὲ ἱκευὺς τις ἐφόνευσε βασιλίσκον τινὰ διὰ τοῦ δόρατός του, τὸ δηλητήριον ἀνῆλθε διὰ τοῦ στείλειο καὶ ἐφόνευσεν ὅχι μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ τὸν ἵππον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο. Ἀκόμῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν βλέμ-

μα τοῦ Βασιλίσκου ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον εἰς πᾶν ζῷον, ἐρριπτε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσίαν του, ἦτο μεγάλῳφονός τις πετεινός, τὸν ὅποιον τόσον ἐφοβεῖτο ὁ Βασιλίσκος, ὥστε, ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ ἀπ' ἐμπροσθέν του.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ περὶ Βασιλίσκου μῦθοι τῶν ἀρχαίων. Ἡ νεωτέρα δὲ φυσικὴ ἱστορικὴ ἀπέδειξεν, ὅτι τὸν δυστοχῇ Βασιλίσκον ἀδίκως ἐτρόμαζεν ὁ κόσμος· διότι ἀντὶ φαρμακεροῦ εἶναι ἐντελὴς ἄκακος, κατοικῶν τὴν διακεκαυμένην ζώνην τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τρεφόμενος μόνον ἀπὸ ἔντομα. Ἀναρροχᾷται δ' εὐκόλως καὶ ἐπιδαξίως ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ δύναται νὰ κολυμβᾷ καλῶς. Τὸ μέγεθός του εἶναι περίπου ἴσον μὲ πῆχυν καὶ ἓνα τρίτον τοῦ πῆχεως ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ῥύγχους μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς.

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΤΟΥΤΟ.

(Διὰ τὴν ἐφ. τῶν Παίδων.)

Ὁ μικρὸς Κωστής ἐπαίξεν ἡμέραν τινα εἰς τὸν κήπον σκαλίζων τὴν γῆν διὰ τῆς μικρᾶς αὐτοῦ ἀξίνης, ἐνθ' ἡ μήτηρ του ἐκάθητο εἰς τὸν ἐξώστην ῥάπτουσα καὶ φροντίζουσα περὶ αὐτοῦ.

Αἰφνίς ὅμως στραφεῖσα παρετήρησεν ὅτι ὁ μὲν Κωστής ἔλειπεν, ἡ δὲ ἀξίνη του ἦτο ἐρριμμένη πλησίον δένδρου τινός.

«Κωστή, Κωστή!» Ἐφώνησεν ἡ μήτηρ· ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις—Κωστή! Ἐφώνησε καὶ πάλιν μετ' ἀνυπομονησίας. «Ὅρίστε, μητέρα! Ἐδῶ εἰμαι,» ἀπήντησεν ὁ παῖς.

«Καὶ ποῦ εἶσαι;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Να, ἐδῶ ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἡ μήτηρ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εὐροῦσα αὐτὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν, Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ, τέκνον μου, τί σημαίνει τοῦτο; Ἀλλ' ὁ Κωστής ἔμεινε σιωπηλῶς.

Πήγαινε νὰ παίξῃς καὶ μὴ μένῃς αὐτοῦ, — εἶπεν ἡ μήτηρ.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔμεινα ἐδῶ ἀρκετὸν καιρὸν,» ἀπεκρίθη ὁ Κωστής μετὰ σοβαρότητος.

—Εἰπέ μου, τέκνον μου, διατὶ ἤλθες ἐδῶ; Τί κάμνεις; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ μὲ ἀπορίαν.

—Διὰ νὰ τιμωρηθῶ, διότι ἔκοψα τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα μᾶς εἶπες νὰ μὴ ἐγγίξωμεν.

—Ἐκαμες πολλὰ κακὰ νὰ παρακούσῃς τὰς παραγγελίας τῆς μητρὸς σου,» εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ λύπης.

—Ἄ τώρα ὅμως, μητέρα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ με τιμωρήσῃς, διότι ὡς βλέπεις τιμωροῦμαι μόνος μου.

—Ἡ μήτηρ τοῦ Κωστή συνεβίβη νὰ θέτῃ αὐτὸν

ὀπισθεν τῆς θύρας δσάκεις ἡτάκτει. διὰ τοῦτο καὶ αὐ-
τὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὸν μετεχειρίσθη τὸν αὐ-
τὸν τρόπον.

— «Πρέπει νὰ λυπῆσαι, διότι παρήκουσες τὰς πα-
ραγγελίας τῆς μητρός σου.» ἐπρόσθεσεν αὐτῇ.

— «Ναὶ μητέρα μου, λυποῦμαι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ·
πρέπει νὰ τιμωρηθῶ πρὸς τοὺς τοῦτο καὶ νὰ μείνω ἐδῶ
ἐπὶ πολὺν ὥραν διὰ νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ μετανοήσω.»

— Ἰδοὺ. τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.
ὁ μικρὸς αὗτος παῖς ἡγνῶσει πράγματα, τὰ ὅποια πολ-
λοὶ καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς, ἀγνοοῦσι.

Τὸ νὰ λυπῆται τις διὰ τὰ σφάλματά του δὲν ἀρκεῖ,
πρέπει καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἡμάρτησε καὶ πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ μετανοήσῃ. Διὰ
τοῦ τρόπου τοῦ θέλει δυνηθῇ νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ
πειρασμοῦ ὅταν ἐκ νέου προσβάλῃ αὐτὸν καὶ ζητήσῃ
νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

Οἱ γονεῖς ἂν ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των πρέπει νὰ τὰ
συμβουλευσῶσι καὶ τὰ ὁδηγῶσιν οὕτως ὥστε νὰ δύ-
νανται νὰ διακρίνῃσι τὸ κακὸν καὶ τὸ ἄδικον παντὸς
ἁμαρτήματος καὶ τότε μετανοοῦντα νὰ λαμβάνωσι
τὴν συγχώρησιν αὐτῶν. (Ἰδὲ Λουκ. ιζ'. 3.)



Η ΑΦΡΙΚΑΝΗΣ ΚΟΡΗ.

(Διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν.)

Πλοῖόν τι ἐπλεεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὅχι μακρὰν
τῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς. Δὲν ἦτο πλήρες ζα-
χάρως, βάμβακος, ἐλαίου, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου.
Ἦτο γεμάτο μαύρων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παι-
δίων, οἵτινες εἶχον κλαπῇ ἐκ τῶν ἐσσιῶν των, καὶ
τώρα ἐφέροντο εἰς χώραν μακρυνὴν διὰ νὰ πωληθῶσιν
ὡς ἀνδράποδα. Τοὺς δυστυχεῖς τούτους μετεχειρί-
ζοντο σκληρῶς καὶ τοὺς εἶχον δεμένους μὲ ἀλύσεις
ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δίδοντες εἰς αὐτοὺς τόσην μό-
νον τροφὴν, ὅση ἤρκει νὰ τοὺς διατηρῇ ζῶντας!

Ἀλλ' εὐτυχῶς Ἀγγλικὸν πολεμικὸν πλοῖον διέβαινε
δι' ἐκεῖνον τοῦ μέρους καὶ συνέλαβεν αὐτὸ μετὰ τῶν
σκλάβων. Αἱ ἄλλοι τότε ἀφῆρέθησαν ἐκ τῶν μελῶν
των, καὶ οἱ δυστυχεῖς δοῦλοι ἐφέρθησαν εἰς ἓν μέρος

τῆς Αὐτικῆς Ἀφρικῆς ὀνομαζόμενον «Ἐλευθέρα Πό-
λις.» («Free Town») Ἐκεῖ δὲ ταχέως εὗρον εὐδαί-
μονίαν καὶ χριστιανὸς ἱεροκλήρυκας.

Μεταξὺ ἐκεῖνων, οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς αἰχμαλω-
σίας, εὕρισκετο καὶ εἰς ἀνὴρ μετὰ τῆς γυναικὸς του
καὶ ἐνὸς μικροῦ κορασίου. Οὗτοι ἀποκατεστάθησαν
εἰς μέρος, ὅπου ἡδύνατο νὰ ἀκούουν περὶ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔστειλλον τὸ κοράσιον των εἰς τὸ
σχολεῖον. Αἱ διδασκάλισσαι τῆς τῆν ὀνόμασαν Καρ-
λότταν Μπέλλ. Ἰποτίθεται ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς
ἐδόθη ὑπὸ τινος κυρίας ἐν Ἀγγλίᾳ, ἥτις τὴν διετήρει
μὲ ἰδιὰ τῆς ἐξοδα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ μαῦρα παιδία ταχέως ἐπέδωκαν εἰς
τὴν σπουδὴν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὕτως μὲ τὴν Καρλότταν.
Κατὰ πρῶτον δὲν ἡδύνατο νὰ μάθῃ δι' ὅλου, ἀλλ' ἐ-
προσπάθει πολὺ, καὶ οὗτος ὁ τρόπος εἶναι ὁ κάλλιστος
καὶ διὰ σέ, μικρὲ μου ἀναγνώστα.

Μετ' ὀλίγον ἡ Καρλόττα προώδευσε καλῶς· τέσ-
σαρα ἢ πέντε εἴη παρήλθον καὶ εἶχε προοδεύσει τό-
σοῦτον εἰς τὴν μάθησιν, ὥστε ἐγένετο μηνύτρια (πρω-
τοσχόλισσα) καὶ συνεβίβη νὰ βοηθῇ διδάσκουσα με-
ρικός ἀπὸ τὰς μαύρας συμμαθήτριάς τῆς.

Ἀλλ' ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἤτο βραχύς. Τινὲς
ἐργάζονται ὀλίγον καιρὸν· καὶ τοῦτο πρέπει νὰ διδάσκῃ
πάντας ἡμᾶς νὰ πράττωμεν τὸ καθήκον μας ἄνευ ἀνα-
βολῆς. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς
ἡλικίας τῆς, ἡ Καρλόττα ἡσθένησε, καὶ εἰς ἱεραπό-
στολος ὑπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

«Σὰς εὐχαρισῶ, ἀγαπητέ μοι Κύριε, —» εἶπεν αὐτῇ
ἐκτείνασα εἰς αὐτὸν τὸν ἀδύνατόν της βραχίονα, —
οἶσ' εὐχαριστῶ διότι ἤλθετε. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ
οἶς ἴδω. Ἦθελον νὰ οἶς εἰπῶ ὅτι ὁ λόγος, τὸν
ὁποῖον ἐκηρύξατε πρὸ ἐνὸς ἔτους περὶ τοῦ σπειρόν-
τος καὶ τοῦ καλοῦ σπόρου, μὲ ὠδήγησε νὰ σκεφθῶ
πολὺ περὶ τῆς ψυχῆς μου.» Ἡ Καρλόττα τῷ εἶπεν
ἀκόμη ὅτι ἐνῶ ἐκοίτετο εἰς τὴν οἰκίαν, διέκρινε πε-
ρισσότερον τὴν ἁμαρτωλὴν κατάστασίν της ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ, παρ' ὅσον τὴν ἐγνώριζε πρότερον, καὶ ὅτι
ἐξεζήτησεν Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα μὲ ὁλην τῆς τὴν καρ-
δίαν. «ὦ, μάλιστα. —» εἶπεν αὐτῇ, — εἶναι καλὸν
δι' ἐμὲ ὅτι ἐταπεινώθην. Ἐμαθὼν νὰ γνωρίζω τὸν
Θεόν, — ἔμαθον νὰ ἀγαπῶ τὸν Ἰησοῦν.»

Ἐνῶ ἐκοίτετο εἰς τὴν πενιχράν της καλύβην ἀπὸ ἐ-
βδομάδα εἰς ἐβδομάδα εὕρισκετο πάντοτε μὲ τὴν Γρα-
φὴν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἔλεγεν εἰς πάντας τοὺς
προσερχομένους νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, πόσον ἔχαιρεν
ὅτι ἐδιδάχθη νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ.

Ἐρωτηθεῖσα, ἐὰν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ, εἶπεν—«Ἐ-
πεθύμουν νὰ ζήσω διὰ νὰ λατρεύσω τὸν Κύριον, ἀλλ'
εἶμαι εἰς τὰς χεῖράς του.»